

PIELŪDZIET RADĪTĀJU

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps 115:1–8, 5Moz 10:17–22, Ps 101:1, Jes 1:10–17, Jes 58, Mk 12:38–40.

ATMIŅAS PANTS:

“Vai drīzāk tā nav gavēšana, kāda Man patīk, proti: kad atraisa jūga važas, kad tos, kam pāri nodarīts, atlaiž svabadībā un noņem no viņu pleciem ikkatru jūgu? Vai ne tā? Kad tu savu maizi lauz izsalkušam un nabagus, kas bez pajumtes, uzņem savā namā; kad tu redzi kailus un tos apģērb un neatraujies no sava tuvāka” (Jes 58:6, 7).

Pat ātra Vecās Derības praviešu grāmatu lasīšana norāda mums uz viņu bažām par sliktu izturēšanos pret trūcīgajiem un apspiestajiem. Pravieši un Dievs, kura vārdā viņi runāja, bija sašutuši par to, ko viņi redzēja notiekam visās apkārtējās tautās (sk., piemēram, Am 1. un 2. nodaļu). Bet viņiem bija arī īpaša dusmu un bēdu izjūta par netaisnības darbiem, ko bija darijuši paši Dieva ļaudis, tie, kas bija saņēmuši tik daudz svētības no Viņa. Ņemot vērā viņu vēsturi, kā arī Dieva dotos likumus, šiem cilvēkiem vajadzēja dzīvot labāk. Diemžēl tas tā vienmēr nebija, un praviešiem bija daudz ko teikt par šo skumjo notikumu stāvokli.

Ir interesanti atklāt arī to, ka daudzi vislabāk zināmie apgalvojumi par taisnību un netaisnību no Vecās Derības praviešiem patiesībā ir doti pielūgsmes norādījumu kontekstā. Kā mēs redzēsim, patiesa pielūgsmē nav kaut kas tāds, kas notiek reliģiska rituāla laikā. Patiesa pielūgsmē ir arī tādas dzīves dzīvošana, kas praktiski īsteno tādas rūpes par citu labklājību, kādas ir Dievam, un kas cenšas pacelt tos, kas ir nomākti un aizmirsti.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 10. augustā.

Elkdievība un apspiešana

Drīz pēc tam, kad Dievs izveda Israēla tautu no Ēģiptes, Viņš satikās ar to pie Sinaja kalna, dodot viņiem desmit baušļus rakstiskā formā, ieskaitot pirmos divus baušļus par citu dievu nepielūgšanu un elku netaisīšanu (sk. 2Moz 20:2–6). Atbildot ļaudis apsolīja darīt visu, kas viņiem bija pavēlēts, un dzīvot kā Viņa ļaudis (sk. 2Moz 24:1–13).

Bet tad Mozus bija aizgājis uz kalnu uz gandrīz sešām nedēļām un tauta sāka domāt, kas ar to noticis. Pūļa spiediena rezultātā Ārons izgatavoja zelta teļu un vadīja tautu upuru pieņemšanā šim elkam, pēc kā tie “apsēdās ēst un dzert un cēlās līksmoties” (2Moz 32:6). Gan Kungs, gan Mozus bija sašutuši, cik ātri tauta novērsās no Dieva un pievērsās elku pielūgsmei – un šķiet, ka tā bija tikai Mozus aizlūgšana, kas izglāba Israēlu no pelnītā soda (sk. 2Moz 32:30–34).

Tomēr eldievība bija kārdināšana, kurā Dieva ļaudis iekrita pārāk bieži. Israēla un Jūdas ķēniņu vēsturē laiku pa laikam ir elkdievības periodi, kas ietver varmācīgu rīcību, uz ko daži ķēniņi vadīja tautu, pielūdzot šos dievus. Šī neuzticība atkārtoti bija Dieva sūtīto praviešu vēsts centrā, lai aicinātu ļaudis atpakaļ pie Viņa. Bieži vien starp saucieniem pēc atmodas un reformācijas bija arī aicinājumi labāk izturēties pret trūkumcietējiem, grūtībās esošajiem un bezpalīdzīgajiem viņu vidū.

Izlasi Ps 115:1–8. Kādu svarīgu domu autors šeit pasaka? _____

Cilvēkiem ir tieksme kļūt līdzīgiem lietām vai cilvēkiem, ko viņi pielūdz un kam pievēršas. Tas bija tikai dabiski, ka rūpes par citiem un par taisnību mazinājās, kad Dieva ļaudis novērsās no taisnības Dieva pielūgsmes un sāka pielūgt apkārtējo tautu viltus dievus, kas bieži vien tiek attēloti kā kara un auglības būtnes. Kad tauta izvēlējās citus dievus, viņi izmainīja savu attieksmi pret daudzām lietām, ieskaitot savu izturēšanos pret citiem. Ja viņi būtu bijuši uzticīgi Kungam, viņi būtu atdarinājuši Viņa rūpes par grūtībās nonākušajiem.

Pārdomājiet vairāk domu par to, ka cilvēks kļūst līdzīgs tam, ko viņš pielūdz. Kā mūsdienās atklājas šis princips? _____

Pielūgsmes iemesls

Visā Bībelē Dieva tauta ir aicināta pielūgt Dievu, bet mums ir arī atkārtoti piedāvāti iemesli to darīt. Mums ir teikts, lai mēs pielūdzam Viņu tā dēļ, kas Viņš ir, ko Viņš ir darījis un Viņa daudzo īpašību dēļ, tādām kā Viņa labestība, taisnība un žēlastība. Saņemot atgādīnājumus par to, kāds ir Dievs, ko Viņš ir izdarījis mūsu labā (īpaši Kristus krusta nāvē) un ko Viņš apsolā darīt, neviens no mums nepaliks bez laba iemesla, kā dēļ pielūgt un slavēt Dievu.

Izlasi 5Moz 10:17–22, Ps 101:1, 146:5–10, jes 5:16, 61:11. Kāda motivācija pielūgt un slavēt Dievu ir dota šajos pantos? _____

Šādi pielūgsmes iemesli Dieva ļaudīm nebija nekas jauns. Dažas no tikko atbrīvoto israēliešu visentuziastiskākajām pielūgsmes reizēm notika, atsaucoties uz acimredzamo Dieva iekaušanos viņu labā. Piemēram, pēc izešanas no Ēģiptes un Sarkanās jūras šķērsošanas Mozus un Mirjama vadīja ļaudis slavēšanas dziesmās Dievam par to, ko viņi bija tikko redzējuši un no kā bija izglābti (sk. 2Moz 15).

Dieva taisnību un žēlastību, kā tā atklājas šādos notikumos, nebija iespējams aizmirst. Ļaudīm uzturot šos stāstus dzīvus, tos regulāri pārstāstot, Dieva darbi un taisnība turpināja būt iedvesma viņu vēlākajiem pielūgsmes gadiem un turpmākajās paaudzēs. Viens piemērs šai pārstāstīšanai un pielūgsmei ir uzrakstīts 5Moz 10:17–22.

Dieva taisnība ir, pirmkārt, daļa no tā, kas ir Viņš, būtiska Viņa rakstura sastāvdaļa. “Nē, patiesi, Dievs neliek notikt jaunam, un Visuvarenais nesagroza tiesu” (Īj 34:12). Dievs ir taisnīgs un Viņš rūpējas par taisnību – un tas ir iemesls Viņu pielūgt un slavēt.

Otrkārt, Dieva taisnība ir redzama Viņa taisnajos darbos Savu ļaužu labā un visu to labā, kas ir trūcīgi un apspiesti. Viņa taisnība nekad nav tikai Viņa rakstura apraksts. Drīzāk Bībele attēlo Dievu, kas “dzird apspiesto un nomākto kļedzīnus” (Īj 34:28) un ir aktīvs un ieinteresēts izlabot nepareizības, kas mūsu pasaulē ir tik acimredzamas. Beigās tas tiks pilnībā īstenots Dieva pēdējā tiesā un pasaules pārrādīšanā.

Ja senajam Israēlam bija iemesls slavēt Kungu, cik daudz vairāk iemeslu slavēt Viņu ir mums, kas dzīvojam pēc krusta notikumiem. _____

Reliģiskie apspiedēji

Israēla un Jūdas valsts labākajos gados ļaudis atgriezās pie Dieva pielūgsmes un gāja uz templi, lai gan pat tad viņu pielūgsmē bieži vien bija sajaukta ar elkdiēvību un apkārtējo tautu reliģijām. Bet, saskaņā ar praviešiem, pat viņu vislabākie mēģinājumi nebija pietiekami, lai novērstu viņus no ļaunumiem, kas bija izplatījušies pa visu zemi viņu ikdienas dzīvē. Un, lai arī cik smagi viņi centās izpildīt visus savus reliģiskos rituālus, viņu dziesmu skaņas nevarēja aplūsināt trūcīgo un apspiesto kliedzienu.

Amoss aprakstīja sava laika ļaudis kā tādus, kas “nomāc nabago un izdeldē zemes bēdu ļaudis” (Am 8:4). Viņš redzēja viņu ilgas ātrāk nodarīt rituālus, lai varētu atkal atvērt savus tirgus laukumus un atgriezties pie savas negodīgās tirdzniecības un “nopirkt nabagos par naudu un trūcīgos par pāri kurpju” (Am 8:6).

Izlasi Jes 1:10–17, Am 5:21–24 un Mih 6:6–8. Ko Kungs saka šiem reliģiskajiem cilvēkiem par viņu rituāliem? _____

Ar Savu praviešu starpniecību Dievs izmanto spēcīgu valodu, lai izsmietu reliģiju un pielūgsmi, kas ir atrauta no apkārtējo cilvēku ciešanām un apspiestības. Am 5:21–24 mēs lasām par Dievu, kas saka, ka Viņš “ienīst”, “nicina” viņu pielūgsmi un Viņam tā ir pretīga. Viņu sanāksmes tiek aprakstītas kā “smaka”, un viņu ziedoņi un mūzika ir atstumti kā pilnīgi nevērtīgi.

Mih 6. nodaļā mēs redzam arvien uzpūstākus, pat izsmejošus ierosinājumus, kā viņi varētu vislabāk pielūgt Dievu. Pravietis izsmejoši izsaka priekšlikumu par dedzināmiem upuriem, tad viņš vairo upuru skaitu līdz “daudziem tūkstošiem aunu, ar desmit tūkstošām eļļas straumju” (Mih 6:7), pirms nonākt pie šausmīgās, bet nezināmās galējības ierosināt upurēt savu pirmdzimto bērnu, lai iemantotu Dieva labvēlību un piedošanu.

Tomēr tas, ko Kungs no viņiem gribēja, bija “darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt ar Dievu” (Mih 6:8).

Vai tu esi kādreiz sapratis, ka esi vairāk noraizējies par reliģiskām formām un rituāliem, nevis par palīdzēšanu tiem cilvēkiem, kas dzīvo tuvumā un kam ir vajadzīga palīdzība? Ko tu iemācījies no šīs pieredzes? _____

Pielūgsmes veids

Izskaidrojot attiecības starp pielūgsmi un taisnību, ir vēl viens solis, uz ko mudina pravieši: aktīvas rūpes par trūcīgo un apspiesto atbrīvošanu un palīdzēšana tiem, kam palīdzība ir nepieciešama, ir svarīga pielūgsmes daļa. Jes 58 ir nodaļa, kas skaidri parāda šo saikni.

Izlasi Jes 58. Kas ir nogājis greizi attiecībās starp Dievu un Viņa ļaudīm, kā tas aprakstīts šīs nodaļas sākumā? _____

Kā mēs iepriekš redzējām, kritika ir vērsta uz cilvēkiem, kas ir reliģiski aktīvi. Viņi izskatās nopietni Dieva meklējumos, bet acīmredzot tas nedarbojas. Tāpēc Dievs saka, ka viņiem vajadzētu mēģināt mainīt to, kā viņi pielūdz, lai izmēģinātu citādāku veidu, kā kalpot Dievam. Ja Viņam būtu jāizvēlas, kā viņi pielūdz, tad tas būtu tā: “Kad atraisa jūga važas, kad tos, kam pāri nodarīts, atlaiž svabadībā un noņem no viņu pleciem ikkatru jūgu” (Jes 58:6). Viņi arī pabaro izsalkušos, dod patvērumu bezpajumtniekiem un palīdz tiem, kas ir grūtībās.

Tādas aktivitātes nav atklātas kā vienīgais pielūgsmes veids, bet Dievs uzstāj to pieņemt kā pielūgsmes veidu un kā pielūgsmes formu, kas var būt ieteicamāka nekā tradicionālākas pielūgsmes izpausmes. Tādējādi pielūgsmē nav tikai uz iekšu vērsta, bet tā ir kaut kas tāds, kas nes svētības visiem, kas atrodas Dieva pielūdzēju tuvumā. “Reliģijas patiesais nolūks ir atbrīvot cilvēkus no viņu grēka nastas, iznīcināt neiecietību un apspiestību un veicināt taisnību, brīvību un mieru.” (“The SDA Bible Commentary” 4. sēj., 306. lpp.)

Jes 58:8–12 Dievs apsola svētības kā atbildi uz šādu pielūgsmes formu. Patiesībā Dievs saka – ja cilvēki būtu mazāk vērsti uz sevi, viņi ieraudzītu, ka Dievs strādā ar viņiem un caur viņiem, lai nestu dziedināšanu un atjaunošanu.

Interesanti, ka šī nodaļa arī saista konkrēto pielūgsmes veidu ar “prieka” pilnas sabata ievērošanas atjaunošanu. Mēs jau redzējām dažas stipras saiknes starp sabatu un kalpošanu, bet šie panti iekļauj gan aicinājumu ienest dzīvību savā pielūgsmē, gan atklāt Dieva svētību. Pārdomājot šos pantus, Elena Vaita komentēja: “Pār tiem, kas ievēro Kunga sabatu, gulstas atbildība darīt žēlastības un labdarības darbu.” (“Welfare Ministry”, 121. lpp.)

Žēlastība un uzticība

Kad Jēzum stājās pretī daži Viņa laika reliģiskie vadītāji, kas Viņu kritizēja par to, ka Viņš ēd ar “grēciniekiem”, Viņš citēja pravieti Hozeju, sakot, lai viņi iet atpakaļ pie savām grāmatām un atklāj, ko Dievs patiesībā domā, sakot: “Man patīk žēlastība un ne upuris” (Mt 9:13, citēts Hoz 6:6).

Kā mēs redzēsim, Jēzus dzīve bija rūpju un kalpošanas pilna. Viņa mijiedarbība ar citiem, Viņa dziedināšanas brīnumi un daudzas no Viņa līdzībām atklāja, ka šādi pavadīta dzīve ir vislabākais veids, kā izteikt patiesu nodošanos Dievam. Reliģijas vadītāji bija vislielākie kritiķi, bet viņi bija arī Viņa skarbākās kritikas mērķis. Līdzīgi reliģiskajiem cilvēkiem Jesajas dienās viņi uzskatīja, ka ir nodrošinājuši savas īpašās attiecības ar Dievu, pateicoties reliģiskajiem darbiem, lai gan vienlaikus viņi apspieda trūcīgos un ignorēja tos, kam bija grūtības. Viņu pielūgsmē nesaskanēja ar viņu darbiem, un Jēzus nebija atturīgs, izsakot Savu nosodījumu šādam liekulībai.

Izlasi Mk 12:38–40. Vai Jēzus vārdi, ka viņi “aprij atraitņu namus”, šķiet neiederīgi šajā sarakstā, vai arī tā ir galvenā doma, ko Jēzus cenšas pateikt? Kā tu izskaidrotu, kāpēc “šie dabūs jo grūtu sodu”? _____

_____

_____

Varbūt Jēzus visbiedējošākā svētruna – īpaši reliģiski noskaņotiem cilvēkiem – ir atrodama Mt 23. nodaļā. Jēzus ne tikai apraksta viņu reliģiju kā tādu, kas nepalīdz cilvēkiem, kam dzīvē ir atņemtas priekšrocības; Viņš uzskata šādu reliģiju par tādu, kas palielina viņu nastas. Jēzus saka, ka ar saviem darbiem vai reizēm nekā nedarīšanu un nerūpēšanos viņi “aizslēdz Debesu valstību cilvēkiem” (Mt 23:13).

Bet, atbalsojot iepriekšējo gadsimtu praviešus, Jēzus arī tiešā veidā runā par bezdibeni starp nopietnajiem reliģiskajiem darbiem un netaisnību, ko viņi piedeva un no kā guva labumu. “Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi! Jo jūs dodat desmito tiesu no mētrām, dillēm un ķīmenēm un atstājat bez ievēribas svarīgāko bauslībā: tiesu, žēlastību un ticību. Šo jums bija darīt un to neatstāt” (Mt 23:23). Jēzus steidza piebilst, ka reliģiskie darbi un rituāli nav paši par sevi nepareizi, bet tiem nevajadzētu aizstāt godīgu izturēšanos pret citiem.

Kā mēs varam izvairīties no slazda domāt, ka tas, ka man ir patiesība un es to zinu, ir pietiekami? _____

_____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Welfare Ministry” nodaļu “Isaiah 58—A Divine Prescription” (29.–34. lpp.), kā arī grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Vai, jums, farizeji” (610.–620. lpp.).

“Uzsverot praktiskās dievbijības vērtību, pravietis tikai atkārtoja Israēlam doto padomu iepriekšējos gadsimtos. [...] No laikmetiem uz laikmetiem Jehovas kalpi atkārtoja šos padomus tiem, kam draudēja briesmas iekrist formālisma ieradumos un aizmirst parādīt žēlastību.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 326., 327. lpp.)

“Es esmu pamācīta norādīt mūsu ļaudīm uz Jesajas 58. nodaļu. Lasiet uzmanīgi šo nodaļu un saprotiet, kāda veida kalpošana ienesīs draudzēs dzīvību. Evaņģēlija darbs ir jānes uz priekšu ar mūsu dāsnuma, kā arī ar mūsu darbu palīdzību. Satiekot dvēseles, kurām vajadzīga palīdzība, sniedziet tiem to. Ja satiec kādu, kas ir izsalcis, pabaro viņu. To darot, jūs strādāsiet saskaņā ar Kristus kalpošanu. Kunga svētais darbs bija labdarības darbs. Lai mūsu ļaudis visur tiek iedrošināti piedalīties tajā.” (Elena Vaita “Welfare Ministry”, 29. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Vai jūs esat kādreiz domājuši par taisnības darīšanu un žēlastības mīlēšanu kā par pielūgsmi? Kā tas varētu mainīt tavu pieeju tam, kā tu rūpējies par citiem? Kā tas varētu izmainīt tavu pielūgsmes metodi?

2. Kā mēs varam sargāties, lai neatstātu “bez ievēribas svarīgāko bauslībā” (Mt 23:23) savā kristīgajā dzīvē gan personīgi, gan kā draudzes kopiena? Kā jūs varat ieraudzīt piemērus paši savā pieredzē, kur jūs varbūt “odus izkāšat un kamieļus aprijat” (Mt 23:24)?

3. Kāpēc liekulība tiek uzskatīta par tādu grēku? Vai nav labi vismaz mēģināt izskatīties kā tādām, kas dara labu?

4. Kā Dieva skatījums un dedzība pret trūcīgajiem un nomāktajiem, kā tas ir izteikts ar praviešu starpniecību, izmaina tavu pasaules uzskatu? Kā tu būtu citādi lasījis vai klausījies vietējās ziņas, ja tu redzētu un dzirdētu ar pravieša acīm un ausīm?

KOPSAVILKUMS:

Lai gan pravieši bija noraizējušies par ļaunumu zemē, viņi īpaši pievērsās ļaunumam, ko bija izdarījuši cilvēki, kas apgalvoja, ka viņi pielūdz Dievu. Praviešiem un Jēzum pielūgsmē nav atdalāma no taisnības, un šāda reliģija ir liekulība. Patiesā pielūgsmē, kādu vēlas Dievs, iekļauj darbības pret apspiešanu un rūpes par trūcīgajiem un grūtībās esošajiem.